

Vyzval jsem Boha: „Toto je tvá poslední šance.“

Genesis vypráví, jak Jákob strávil celou noc zápasem s Bohem. Byl to boj zblízka, který skončil vykloubením stehenní kosti... a Božím požehnáním. Alonsův boj byl ještě delší, ale neméně tvrdý a intenzivní. A stejně jako v Jákobově případě zvítězil Bůh. A tak vyhráli oba.

08.07.2024

Alonso je psycholog. Specializuje se na psychickou pomoc nevléčitelně nemocným. Drsný medikament.

Alonso nikdy neměl rád polovičatá řešení. Jeho rodina jsou katolíci a doma se modlili, modlí a modlí se také ke svatým a chodí do kostela.

Ale Alonso se brzy začal od církve vzdalovat a už téměř od školy začal víru ztotožňovat, jak říká, s velkým Ne. „Nedělej tohle, nedělej tamto, Bůh tě potrestá, přijdeš do pekla.“

Všechno pro něj bylo „musím“, až se v dospívání toto „musím“ stalo bojem a lhostejností. Přátelství a touha zapadnout do skupiny ho dovedly k tomu, že se odcizil. „Viděl jsem, stejně jako mí kamarádi, že být křesťanem je pro burany, a já jsem chtěl být cool.“

Odešel na univerzitu studovat psychologii a krize zesílila: „Teď už nejde o to, že by křesťané byli

burany, ale že náboženství je téměř psychopatologie.“

Protože Alonso nikdy nepřestal být neklidným člověkem, hledal dál, ale daleko od církve: „Byl jsem osvobozený a měl jsem pocit, že jsem bezva člověk. Z duchovního hlediska jsem vyzkoušel všechno: buddhismus, pozitivní energie, objímal jsem stromy, viděl jsem auru u lidí, všechno...“

Ne všechno bylo tak duchovní:
„Vždycky jsem flámoval a nyní, už bez komplexu viny, jsem se skvěle bavil. Rád jsem se napil, vyšel si podle libosti, flirtoval a zabouchl se do kohokoliv a ještě jsem to dokázal skloubit se studiem, protože jsem byl vždycky zodpovědný.“

Když dostudoval, nastoupil do firmy, stal se z něj yuppie (úspěšný, hodně vydělávající profesionál) a ve svých excesech pokračoval. Ale něco se mělo změnit...

„Najednou, když jsem si po večerech vycházel ven, na mě začal padat smutek. Já, který jsem se do té doby tolik bavil a byl tak šťastný, jsem viděl, jak lidé nejsou ve své kůži, mají v očích hluboký smutek. Nevím, proč jsem to tak pociťoval. Možná jsem byl předtím tak mimo, že jsem si toho nevšiml, ale zastavil jsem se, dal si na čas, a viděl jsem. Ta nevázanost mě vyděsila.“

Jednoho dne Alonso řekl svým přátelům, že se sexem je konec: „Řekl jsem jim, že už nebudu spát s žádnou ženou. Uvědomil jsem si, že lidi využívám a oni využívají mě. Vysmáli se mi. Nevěřili tomu a když jsme si druhý den vyšli, nedali se odbýt, ale já jsem se rozhodl.“

Změna zaměstnání

Mezitím Alonso vystuduje na magistra a rozhodne se změnit zaměstnání. Poněkud neobvyklým způsobem získá práci v nemocnici

Centro de Cuidados Laguna. O tom a o souvislostech s blahoslaveným Álvarem del Portillo spontánně vypráví ve videu. V nemocnici se setkává s věřící lékařkou, která ztrátu jeho víry zpochybňuje.

„Já jsem zpochybňoval její víru a hodně jsme debatovali... a ona vždycky zvítězila. To mě trochu dopalovalo, říkal jsem si, „ona mě poráží, protože má větší dialektické schopnosti než já, ale pravdu nemá“. Jednoho dne jsem se rozhodl, že se zeptám kněze v nemocnici, byl to velmi milý člověk, zemřel při epidemii, řekl jsem mu: „Nemůžu pořád brát čas téhle ženě, která musí navštěvovat své pacienty, s kým bych mohl o svých pochybnostech mluvit? A on mě povzbudil, abych šel do univerzitního centra Opus Dei, které se nachází poblíž mého domova.“

Alonso vypráví, že o několik dní později se vydal do Colegio Mayor

Moncloa, kde se mělo konat rozjímání vedené knězem. „Nikoho jsem neznal, do kaple jsem přišel jako první. Sedl jsem si, podíval se na svatostánek (ten jsem poznal) a řekl Bohu (a to je komické, protože v Boha jsem nevěřil, ale mluvil jsem s ním), chci, abys věděl, že tohle je poslední šance, kterou Ti v životě dávám. Těmito starostmi, které mám, se už dotýkáš mého sebevědomí. Když mi dáš jasné znamení - ale musí být velmi jasné - uvěřím Ti a udělám, co mi řekneš. Ale musí to být velmi jasné znamení.“

O několik minut později přišel kněz a začalo rozjímání. „Mohl mluvit o mnoha věcech, ale toho dne se rozhodl mluvit o marnotratném synovi. A kněz nemluvil ke mně - vypráví viditelně dojatý Alonso - Bůh mluvil ke mně. A já jsem cítil něco, co neumím dost dobře vysvětlit... ale pochopil jsem, že Bůh mě miluje a že po mně nic nechce, jen mě chce mít

rád. Odešel jsem a kouřil jednu cigaretu za druhou. Byl jsem úplně mimo, ale moc spokojený. Teď jsem se cítil opravdu šťastný, teď jsem necítil žádnou vinu, nebyly tu žádné předpisy. Byla tu láska. Láska, kterou jsem až dosud nepoznal. A nemusel jsem patřit k žádné skupině ani k ničemu jinému, protože jsem patřil Jemu, jedinému člověku, který mě miloval. A pochopil jsem, že případná ne nejsou odmítnutím. Dříve jsem musel konzumovat, naplnit se... protože jsem nebyl nasycen. Teď jsem to už nepotřeboval, byla jsem vyrovnaný, měl jsem Jeho.“

Alonso je názorný případ pádu z koně. Od té chvíle a navzdory tomu, že se k němu mnozí přátelé otočili zády, začal Alonso přistupovat ke svátostem, udělal si celoživotní zpověď, seznámil se ve farnosti s dalšími mladými křesťany a poznal zde nová přátelství - „měli mě rádi

takového, jaký jsem, už jsem nemusel být cool“ - a vydal se na cestu vztahu s Bohem, která ho naplňuje důvěrou a štěstím.

„Už se nebojím, strach zmizel a změnil se v naději. Ale to neznamená, že je můj život snazší nebo že si myslím, že veškerá bolest zmizí. Vím, že utrpení bude vždy. Ale život není o tom, že je snadný a bez utrpení. Životem kráčíme a prožíváme ho, ale je to o něčem jiném, když víš, že máš Někoho po svém boku.“

Video: María Villarino a Pablo Serrano

Text: Ana Sanchez de la Nieta a Inma de Juan

Produkce: Carmen García Herrería

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
vyzval-jsme-boha-toto-je-tva-posledni-
sance/](https://opusdei.org/cs-cz/article/vyzval-jsme-boha-toto-je-tva-posledni-sance/) (31.03.2026)